

er grimmere end det andet. Når forskellige ministre lirer deres standardbemærkning af om, at det skal kunne betale sig at arbejde, som undskyldning for at gøre tusinder af de socialt dårligst stillede fattigere, så udstiller det en kynisme ud over alle grænser.

Starthjælpen har skabt øget fattigdom, kontanthjælpsloftet har skabt øget fattigdom, og kynismen i omkvædet, at det skal kunne betale sig at arbejde, bliver ikke mindre tydelig af, at de nedsatte ydelser beviseligt ikke har betydet, at flere rent faktisk er kommet i arbejde. Sandheden er den enkle, at fattigdom ikke bringer folk tættere på arbejdsmarkedet, snarere tværtimod.

Ulighedspolitikken er blevet så indgroet en del af det politiske spil, at alle andre partier end Enhedslisten deltager i det årlige satspuljetyveri. Pensionister, arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere kan hvert år være vidne til, at deres indkomst forringes i forhold til lønudviklingen. Resultatet er øget ulighed.

Uligheden handler også om et ubehageligt menneskesyn. Den måde, man behandler flygtninge og indvandrere på, er umenneskelig og kan kun føre til flere modsætninger og mere had. Vi er kommet derud, hvor flygtninge ikke får asyl, på trods af at de står med en risiko for forfølgelse, fængsling og tortur, når de sendes tilbage til hjemlandet.

Samtidig er ordet integration jo nærmest blevet til diskrimination. Den såkaldte integrationsaftale mellem regeringen, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne handler først og fremmest om straf og pisk til de mennesker, som i forvejen har det svært. Det er simpelt hen for verdensfjernt at tro på, at det fremmer integrationen at fjerne det økonomiske livsgrundlag for folk. Det skaber kun øget utryghed, øget ulighed og øgede modsætninger. Så længe det er typer som fru Louise Frevert, der reelt bestemmer udlændinge- og diskriminationspolitikken, så længe vil humanisme og integration være et fængsel i Rusland.

Kl. 17.40

Ikke mindre usmageligt er det, når regeringen skærer ned på hjælpen til verdens fattigste. De samlede besparelser på ulandsbistanden, siden regeringen trådte til, beløber sig til mere end 10 mia. kr. For mange mennesker handler det om liv eller død. De 10 mia. kr. kunne redde livet for 6 millioner børn i verdens fattigste lande. Nu har vi så været vidne til, at statsministerens løfter til ofrene for tsunamikatastrofen for

størstedelen finansieres med penge, som er beregnet til den almindelige ulandsbistand.

På boligmarkedet er ulighederne jo nærmest groteske. Man ønsker ikke engang at beskatte de store skattefrie gevinster, der indkasseres, når boligerne sælges. Venstres skatteordfører, hr. Peter Christensen, indrømmer godt nok, at det vil mindske uligheden, men konstaterer så samtidig og i samme sætning, at det ønsker man ikke.

Ulighed er også ulighed mellem mænd og kvinder. Kvinder rammes hårdest af arbejdsløsheden. Kvinder har de dårligste lønninger og det ringeste arbejdsmiljø. Der er brug for konkrete initiativer for at skabe lighed på det her område: en barselfond, der omfatter alle, kønsopdelte lønstatistikker, en bedre fordeling af barselorloven, en bedre sammenhæng mellem arbejdsliv og det andet liv og ikke mindst en ordentlig pose penge til højere løn for de offentligt ansatte, som for størstedelens vedkommende består af lavtlønnede kvinder.

Det kommende år vil understrege, at vi står over for et politisk valg, når det handler om den sociale velfærd. Kodeordet hedder velfærdsreformer, et ord, som misbruges i liberalisternes politiske målsætninger om grundlæggende forringelser af velfærden. Statsministeren og mange andre skjuler sig jo bag et væld af eksperter og smagsdommere, når de påstår, at det er nødvendigt at fjerne efterlønnen.

Dette postulat bygger efter min mening på en afgørende forudsætning om, at det private forbrug skal stige på bekostning af det offentlige. Faktisk går man ud fra i Velfærdskommissionen, at det private forbrug skal stige med 120 pct. i faste priser i løbet af de næste 35 år. Hvis vi nu bare i al fredsommelighed siger, at det kan holdes nede på 100 pct., at det private forbrug skal stige med bare 100 pct., altså fordobles i løbet af de næste 35 år, så er bomben, ældrebomben, demonteret. Det er og bliver ikke nogen nødvendighed. Det er et politisk valg.

Vores fremtidssikring af velfærden er en anden. Vi vil med vores forslag om fordeling af arbejdet og flere i den sociale service, investeringer i uddannelse for alle, forebygge sygdom og forebygge udstødning fra arbejdsmarkedet. Det er også dagsordenen, når vi skal til kommunalvalg den 15. november. Her skal det kedelige hold have et nederlag, som forhåbentlig kan føre til, at træneren må gå af. Og så vil jeg godt foresætte følgende